

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

17 januari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de mogelijkheden van het Vlaams Gewest bij uitbreiding van luchthavens in grensregio's

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels voor compensatie van ontbossing

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Maandag 17 januari 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.05 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de mogelijkheden van het Vlaams Gewest bij uitbreiding van luchthavens in grensregio's

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de mogelijkheden van het Vlaams Gewest bij uitbreiding van luchthavens in grensregio's.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik heb mijn vraag over de grensregio's bewust algemeen gehouden. Vlaanderen beschikt dan wel over heel wat reglementering inzake milieu – zo heeft Vlarem een impact op alles wat met luchthavens te maken heeft –, maar in grensgebieden als Wallonië, Nederland en Frankrijk rijzen dezelfde problemen. Men maakt er een gewoonte van hinderlijke bedrijven zo dicht mogelijk bij de rand van het buurgebied te plaatsen, zodat de burens de meeste lasten dragen en de baten de eigen bewoners ten goede komen. Deze handigheid past men ook op andere niveaus toe.

Een luchthaven in de grensregio kan geluidsoverlast veroorzaken in het Vlaams Gewest door de opstijg- en landingsroutes zoveel mogelijk naar dit gewest te richten. Vlaanderen kan daar weinig tegen inbrengen. Een MER is immers slechts nodig als een nabijgelegen luchthaven effectief uitbreidt. Bij een omschakeling van een militaire naar een goederenluchthaven, zoals dit het geval is voor Bierset,

wordt zo een rapport niet gevraagd. De lasten verhogen bij een dergelijke bestemmingswijziging nochtans in sterke mate.

Vlaanderen heeft totaal geen inspraak bij een mogelijke uitbreiding van de luchthaven van Bierset. Toch kunnen we een aantal – vooral preventieve – maatregelen nemen. Het is veel gemakkelijker een lijn uit te tekenen vooraleer er problemen zijn, dan achteraf. Zo kan op een interministeriële conferentie deze problematiek ter sprake worden gebracht. Naar aanleiding van de problemen in Zaventem zou men best alle luchthavens betrekken bij het opstellen van regelgevingen, zodat de overlast niet wordt verlegd. We kunnen alle officiële bezwaren aan het Waals Gewest overmaken. We kunnen op het Vlaams grondgebied metingen verrichten in verband met mogelijke overlast inzake milieu- en gezondheidsnormen. Anders heeft men later geen vergelijkingsmateriaal om na te gaan of het lawaai erg is toegenomen, en of het gezondheidsrisico erg is bezwaard. Het is ook essentieel om bij de federale regering aan te dringen op een specifieke controle op de productnormering. Vliegtuiglawaai is een federale materie, en de controle moet dus ook op dat niveau gebeuren. Ik stel me daar af en toe wel vragen bij.

De overlast voor mensen van zuid-oost-Limburg ten gevolge van de luchthaven van Bierset is niet te vergelijken met die in Zaventem. We merken wel dat het probleem toeneemt, en dat er een enorm verschil is tussen de overvliegende vliegtuigen. Dit wijst erop dat de controle niet al te streng is.

Het gaat echter niet alleen om lawaaihinder. De routes boven dat gedeelte van Vlaanderen zijn de drukst bevolgde van het land. Naast de internationale vliegroute vanuit Zaventem naar de rest van Europa, moeten ook de militaire oefeningen vanuit de basis in Bierset en de bewegingen vanuit Beek in rekening worden gebracht. Binnen een gebied van enkele kilometers is er een kruising van zeer

Van Cleuvenbergen

verschillende vliegactiviteiten, wat een bepaald gevaar inhoudt.

Mevrouw de minister, waarom werden de maatregelen die ik heb gesuggereerd, nog niet genomen? Werden er reeds stappen gezet om deze maatregelen wel in de nabije toekomst te nemen? Moet het Vlaams Gewest worden betrokken bij het MER, alhoewel de zone van de huidige geluidscontouren nu beperkt blijft tot 1 kilometer rond de piste? Volgens mij is dat niet het geval. Bij een uitbreiding van de piste moet dat wel gebeuren.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, mevrouw Van Cleuvenbergen zegt terecht dat de problemen inzake geluidshinder grensoverschrijdend zijn. Het lawaai stoort zich niet aan gewest- en landsgrenzen. Zoals door de vraagsteller werd opgemerkt, heeft men dikwijls de neiging om dergelijke inrichtingen juist aan een grens neer te planten. Ook Vlaanderen is in hetzelfde bedje ziek. Ik verwijs naar de verbrandingsoven van Drogenbos.

De nachtvluchten en de geluidshinder in Zaventem hebben deze zaak volop in de actualiteit gebracht. Ook de luchthavens van Bierset en Beek zorgen echter voor problemen. Op een schriftelijke vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen heb ik al geantwoord dat het reeds afgesloten samenwerkingsakkoord tussen het Vlaams Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waals Gewest officieel enkel van toepassing is wanneer MER-plichtige projecten worden doorgevoerd of bij veranderingen aan bestaande MER-plichtige inrichtingen.

In Bierset is er bij mijn weten geen enkele activiteit of geen enkel plan MER-plichtig. Officieel werden wij hierover niet aangesproken. We kunnen ons dan ook niet beroepen op het samenwerkingsakkoord om stappen te ondernemen.

Voor de luchthaven van Beek bestond hierover een plan tot uitbreiding. Het gaat hier natuurlijk over twee landen die met elkaar moeten overleggen. Ondertussen is dit plan echter afgevoerd door de Nederlandse overheid omdat deze twijfelde aan de economische rentabiliteit ervan. Niettemin heeft de vorige regering, naar aanleiding van dit plan, haar opmerkingen schriftelijk overgemaakt aan Nederland.

Ik heb mijn diensten intussen opgedragen geluidsmetingen te verrichten in de gebieden rond de luchthavens. Voorlopig gebeurt dit alleen voor de luchthaven van Zaventem. Ik meen echter dat dit moet worden uitgebreid naar bijvoorbeeld de omgeving van Tongeren, waar het effect van de luchthaven van Bierset duidelijk is. Via deze metingen kunnen we gegevens verzamelen over de hinder op plaatsen in het Vlaams Gewest ten gevolge van luchthavens die niet onder onze bevoegdheid vallen.

In het kader van de Vlarem-wetgeving heb ik eveneens opdracht gegeven om een voorstel op te maken over geluidsnormen voor de gebieden rond luchthavens. Spijtig genoeg is dit enkel relevant voor de luchthaven waarin wij een beslissende rol spelen, met name die van Zaventem.

Voor het overleg binnen het grondgebied van ons land zit er schot in de zaak. Vorige week had een eerste overleg plaats tussen de ministers van de federale regering, het Brussels Gewest, het Vlaams Gewest en het Waals Gewest. Bierset is hier ter sprake gekomen. Dit overleg moet worden voortgezet en geofficialiseerd.

Daarnaast wordt ook een samenwerkingsakkoord opgesteld tussen het Brussels Gewest, het Waals Gewest en het Vlaams Gewest over de materie leefmilieu. Geluidshinder valt daaronder, maar stond op dat moment nog niet zo in de belangstelling. Binnen dit samenwerkingsakkoord moet dit nog meer worden benadrukt. Het enige probleem is dat de minister van Leefmilieu van het Waals Gewest niets te zeggen heeft over de luchthaven van Bierset. Deze bevoegdheid is toegewezen aan één minister, minister Kubla. Onderhandelingen over Bierset moeten dus altijd via hem gebeuren. Over de toekomst van Bierset ben ik veeleer pessimistisch. De minister heeft het met name over expansie en economische ontwikkeling. Via het overleg moeten we proberen dit binnen aanvaardbare perken te houden.

Op federaal niveau wordt een werkgroep opgestart die morgen voor het eerst bijeenkomt. Deze moet binnen de drie weken conclusies formuleren over de problematiek van Zaventem.

Ik kan me echter moeilijk voorstellen dat er geen overleg zou worden gepleegd over de andere luchthavens op het grondgebied van ons land. Ik weet niet in hoeverre de gewesten daarbij worden betrokken. Ik heb in elk geval nog geen uitnodiging ontvangen. In een bepaalde fase van de discussie zullen de gewesten hoogstwaarschijnlijk bij de be-

Dua

spreking worden betrokken. Minister Daems is daar in elk geval voorstander van.

Ik ben van mening dat we een actieve rol kunnen spelen in dit overleg. Ik ben er dan ook voorstander van dat hierover een interministeriële conferentie wordt georganiseerd. In die zin zal ik een schrijven richten aan de federale overheid, al is me nog niet duidelijk welke minister daarin een voortrekkersrol zal spelen. Daarmee wil ik aandringen op een formeel overleg. Ik wil me echter niet teveel illusies maken over het resultaat. We moeten vermijden dat op een bepaald niveau maatregelen worden genomen die vooral gevolgen hebben voor de bevolking van een ander gewest.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik dank de minister voor haar antwoord. Net als zij ben ik ook sceptisch over het uiteindelijke resultaat. Het gaat echter niet langer op dat door normen die binnen één luchthaven in Europa gelden, de problemen gewoon worden verschoven.

De luchthaven van Bierset is economisch belangrijk, ook voor zuid-oost-Limburg. Ik pleit dan ook niet voor een sluiting. We moeten er echter wel over waken dat de activiteiten niet al te veel worden uitgebreid, en dat de bestaande federale reglementering inzake geluidshinder wordt nageleefd.

Tot slot noteer ik dat de minister bereid is een aantal gesprekken te voeren. In De Standaard van 3 december stond een artikel met de titel : 'Waalse luchthavens komen onder zelfde dak' Ook Gosseles valt daaronder. Ik weet niet of dit een grote invloed heeft op Vlaanderen. Als men echter in Wallonië de problemen als een geheel gaat benaderen, dan vrees ik dat ze nog groter zullen worden.

De voorzitter : Ter informatie wil ik u nog mededelen dat de voorzitter van de commissie voor Leefmilieu van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, de heer Roelants du Vivier, het initiatief nam voor een bijeenkomst met alle voorzitters van de commissies voor Leefmilieu. Vorige week zijn we samengekomen met de voorzitter van de commissie voor Leefmilieu van het Waals Gewest, de heer Dardenne, en onze federale collega, mevrouw Avontroodt. We hebben er een voorstel geformuleerd dat nog moet worden voorgelegd aan het Uitgebreid Bureau. Het is onze bedoeling om de bureaus van alle commissies bevoegd voor Leefmilieu, om de zes

maanden te laten samenkomen om grensoverschrijdende problemen te bespreken. Geluidshinder is een voorbeeld, evenals de verbrandingsovens.

Dit is een parlementair initiatief. De ministers hebben immers een eigen verantwoordelijkheid, en overleggen in ministeriële comités. Het is de bedoeling dat ook parlementsleden meer zouden overleggen over verdragen en dergelijke. Ik zal de nota over de bijeenkomst zeker doorsturen. Vorige week hadden we het ook kort over de problemen van geluidshinder. Iedereen is ervan overtuigd dat eenvormigheid tussen de gewesten nodig is.

De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Mijnheer de voorzitter, de minister en de interpellant hadden het over het grensoverschrijdend karakter van dit onderwerp. Er zijn overal grenzen. Het zijn littekens van het verleden, waar rekening mee moet worden gehouden. Ik maak van de gelegenheid gebruik om u te wijzen op de grensoverschrijdende problematiek in het algemeen, en op die op het vlak van het milieu en de luchthavens in het bijzonder.

Heel wat problemen overschrijden de Belgisch-Nederlandse grens. Deze materie is federaal, maar wij moeten pro-actief handelen. Laat ons even vergelijken met andere regio's. Ik denk aan de samenwerking tussen Saarland, Lorraine en Luxemburg. Daaruit bleek dat het de regio's waren – of voor Duitsland de Länder – die de aanzet gaven voor akkoorden tussen staten. Ook voor ons zouden dergelijke akkoorden een goede zaak zijn : ze zouden ons toelaten mee te praten over bepaalde problemen. Nu raken we niet eens rond de tafel.

Mevrouw de minister, er bestaat reeds een goed instrument : het Benelux-overleg. In die instelling bestaat een grote luisterbereidheid. Bent u bereid om te toetsen hoe we via onze inzichten tot een overleg van staat tot staat kunnen komen ? Een paar jaar geleden is er een samenwerking tussen Nederland en Duitsland gegroeid, die subregionale en regionale invalshoeken toeliet in de overeenkomsten van staat tot staat. Mijn vraag is nogal algemeen, maar ik meen dat het Benelux-overleg voor ons tot een win-winsituatie zou leiden.

Om u te overtuigen van de realiteitszin van mijn vraag, verwijs ik naar de mogelijkheid waarover twee maanden geleden in de krant werd geschreven. In de Schelde zou een haven worden aangelegd ter vervanging van Schiphol. Die haven zou er komen op 5 kilometer van de Belgisch-Nederland-

Wille

se grens, in een gebied dat we allebei zeer goed kennen. Zonder beleidsvoorbereidend werk is het mogelijk dat we tot onze verrassing buiten het overleg worden gehouden. Zult u de juiste instelling vragen of ze bereid is om met Vlaanderen over deze problemen te discussiëren ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Wille, ik ben zeker bereid om te proberen van dit Benelux-instrument gebruik te maken. Het is me nog niet helemaal duidelijk hoe dat moet worden aangepakt en wat de repercussies ervan zullen zijn. Binnenkort praat ik met de federale minister van Leefmilieu over een volledig ander milieuprobleem. Misschien is het een goede gelegenheid om te polsen hoe deze zaak het best wordt aangepakt.

De heer Paul Wille : Mevrouw de minister, ik heb het over de Benelux-raad.

Minister Vera Dua : Ik zal die mogelijkheid onderzoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels voor compensatie van ontbossing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels voor compensatie van ontbossing.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijn vraag gaat over de uitvoering van het bosdecreet. Op 26 november 1999 heeft de Vlaamse regering een uitvoeringsbesluit uitgevaardigd over de compensatie van ontbossing. Die werd gepubliceerd op 11 december, waardoor vele gemeentebesturen op het eind van vorige maand hiermee werden geconfronteerd.

Ten eerste wil ik het hebben over het verschuldigde bedrag : 120 frank per vierkante meter indien niet kan worden overgegaan tot compenserende

bebossing. Ik verbaas me nogal over deze regel. De functie van nabestemming wordt immers niet gedifferentieerd. Dit impliceert dat een bedrijf met winst oogmerk dat een bosperceel omvormt tot een industrieel terrein, evenveel moet betalen als een particulier die zijn enige woning bouwt op een bosperceel. Nochtans belooft de kostprijs van industriegrond amper een kwart tot een vijfde van de bouwgrond. Dit betekent dat veel jonge gezinnen met bouwplannen worden geconfronteerd met aanzienlijke meerkosten, waar ze geen rekening mee hadden gehouden.

Bovendien wordt er geen rekening gehouden met het feit dat sommige gebieden meer bebost zijn dan andere gebieden. Wie enkele jaren geleden boompjes heeft geplant op zijn bouwperceel, is nu de dupe. Tegen die mensen moeten we zeggen dat ze dat zoveel mogelijk moeten proberen te vermijden, en pesticiden moeten gebruiken om geen natuurlijke groei tot stand te brengen.

We moeten ook durven denken aan de langetermijneffecten van deze maatregel. Er is gebrek aan differentiatie. Dat betekent niet dat dit geen goede maatregel is, maar differentiatie was aangewezen. Bouwgronden in de bouwzones met plantengroei zullen nu nog duurder worden. Daardoor zal het nog moeilijker worden voor mensen met een gewoon inkomen om die gronden aan te kopen. Wonen in het groen wordt dan een voorrecht voor diegenen die het zich financieel kunnen veroorloven. Ik denk daarbij onder meer aan de Nederlanders, die in steeds sterkere mate Limburg ontdekken.

Ik kom nu bij het aspect van de compenserende bebossing. Een aantal streken – Midden-Limburg, het Maasland, Noord-Limburg en de Antwerpse Kempen – zijn hier echt wel het slachtoffer, omdat compenserende bebossing in die streken bijna onmogelijk is. Uit het RSV blijkt dat de bosindex in Vlaanderen ruimtelijk heel sterk uit elkaar loopt. De provincies Oost- en West-Vlaanderen hebben een bosindex van respectievelijk 4,4 en 2,2 percent. Ze zijn dus duidelijk minder bebost dan provincies als Antwerpen, Vlaams-Brabant en vooral ook Limburg. Dat heeft niet alleen te maken met de mentaliteit, maar ook met de politiek die daar de voorbije decennia is gevoerd. In de provincie Limburg beschikken we over 34.000 hectare bebossing. Dat is goed voor ongeveer een derde van het totale Vlaamse bosareaal. Bovendien zijn de percelen ook in goedgekeurde verkavelingen vaak begroeid met struikgewas. Het gevolg is dat vooral in de provincie Limburg moet worden gestort op de rekening van het Vlaams Gewest. Dat geld zal dan wel-

Heeren

licht worden ingezet voor het bosareaal in Oost- en West-Vlaanderen.

In sommige Limburgse gemeenten is er bovendien het probleem dat men in het verleden al heel wat gebieden heeft bebost. Daardoor zijn de verdere mogelijkheden tot bebossing zeer beperkt. Dat leidt echt wel tot vreemde situaties. Vorige week hoorde ik mensen van een bouwmaatschappij het volgende zeggen : 'De afdeling Bosbeheer zegt heel duidelijk dat we bijna niet mogen bebossen. Ze ziet veel liever geld komen, omdat ze dat geld echt wel nodig heeft voor andere provincies.'

Bovendien stel ik vast dat er ook geen differentiatie is in functie van de opbrengstwaarde van die bebossing. Nochtans is het rooien van eiken en acacia's veel lucratiever dan de opbrengst van minderwaardig dennenhout. In dat opzicht lijkt die maatregel discriminerend te zijn ten opzichte van gebieden zoals Limburg en de Antwerpse Kempen. Dit zijn twee zeer bosrijke regio's met een economisch minderwaardig bosbestand.

Daarnaast heerst er ook zeer veel onduidelijkheid over de begrippen 'bos' en 'ontbossing'. Blijkbaar wordt de spontane bebossing aan dezelfde bosbehoudsbijdrage onderworpen als andere. Hieruit kan ik enkel concluderen dat winstgevende bosbouwindustrie slechts op dezelfde wijze wordt gepenaliseerd als de particulier die in afwachting van het ogenblik dat hij een herbestemming aan zijn bouwgrond kan geven, de natuur haar vrije gang laat gaan. Eigenlijk moeten we vandaag tegen die mensen zeggen dat ze moeten proberen om andere middelen te gebruiken opdat er geen natuurlijke begroeiing kan ontstaan.

Dit alles lijkt vrij complex, maar de ervaring leert me dat heel wat jonge gezinnen die eigenaar zijn van een bouwgrond, daar de voorbije weken mee werden geconfronteerd. Zij maken zich daar grote zorgen over. Daarom heb ik de volgende vragen.

Mevrouw de minister, hoe verklaart u het ontbreken van een differentiatie in de bosbehoudsbijdrage in functie van die nabestemming ? Om welke reden werd het tarief voor bouwgrond, zoals opgenomen in het ontwerpbesluit van de vorige regering, met 50 percent verhoogd ? Lijkt het u niet aangewezen om in die tarifiering een sociale correctie aan te brengen ?

Hoe verklaart u bovendien het ontbreken van een differentiatie in de bijdrage in functie van die op-

brenstwaarden ? Ik kom dan terug op wat ik heb gezegd over het opschietend struikgewas en de spontane bebossing. Wordt dat nu al of niet beschouwd als bos ? Zo ja, vanaf welk ogenblik ? Om welke redenen wordt spontane bebossing niet van de bijdrage vrijgesteld ? Loopt men met andere woorden niet het risico dat alle spontane bebossing in de toekomst juist wegens deze bijdrage in de kiem wordt gesmoord ?

Welke dienst moet in de praktijk bij de behandeling van een bouwvergunning oordelen of er sprake is van ontbossing ? Tot slot heb ik vernomen dat er bij de Raad van State een procedure is gestart tot vernietiging van dit besluit. Is dat waar ? Op welke grond is dit vernietigingsbesluit ingediend ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mevrouw Heeren, ik weet dat er nogal wat gemor is in Limburg en de Antwerpse Kempen omwille van de nieuwe regeling. Veel van uw vragen zijn terecht.

Bepalend zijn het bosdecreet en het advies van de Raad van State over het uitvoeringsbesluit. De indieners van het voorstel van decreet kozen ervoor om inzake de compensaties slechts één differentiatie toe te laten : deze op basis van de ecologische waarde. Als het bos in een habitatgebied ligt, dan moet de gewone compensatie worden verdubbeld. Dat is het uitgangspunt van het goedgekeurde decreet.

Nadat het decreet was goedgekeurd, stelde de vorige regering een ontwerp van uitvoeringsbesluit op. Deze tekst is voor advies aan de Raad van State overgemaakt. In die tekst is een gedifferentieerde bosbehoudsbijdrage opgenomen : het basisbedrag is vastgesteld op 120 frank per m², met een lager bedrag voor industrie- en woongebieden. Ik vind dat zelf niet erg logisch. De Raad van State heeft zijn advies over die tekst aan mij bezorgd. De Raad van State wijst erop dat de bepalingen van het decreet zo een differentiatie niet mogelijk maken. Het uitvoeringsbesluit gaat verder dan wat in het decreet is bepaald. Enkel het basisbedrag mag behouden blijven. Op basis van het goedgekeurde decreet kan men blijkbaar geen sociale correctie inbouwen. Als ik dat zou willen doen, zou dat niet voor industrie-, maar wel voor woongebieden gebeuren. Maar nogmaals : het decreet laat dat niet toe.

Uw tweede vraag gaat over de opbrengstwaarden. Mijn antwoord is gelijkaardig. Men had in een differentiatie voorzien, maar ook dat mag eigenlijk

Dua

niet. In de fase van de voorbereiding van het decreet zijn er verschillende scenario's besproken. Maar die zijn op vraag van de decreetgever geschrapt. Het parlement was van oordeel dat de zaak te ingewikkeld zou worden. We botsen hier opnieuw op een oud probleem : men wil de regelgeving eenvoudig houden, hoewel de realiteit dikwijls erg ingewikkeld en verscheiden is.

U vraagt zich af of men geen onderscheid moet maken in functie van de winstgevendheid van de bosbouw. Ik kan u verzekeren dat op dit ogenblik geen enkele sector van de bosbouw winstgevend is. Men kan in dat verband zeker niet de term winstgevend in de mond nemen. Wel kan men hier en daar, als het echt goed gaat, met populieren wat winst kan maken. Het groot aantal ziekten die het populierenbestand aantasten, maken vandaag zelfs dat niet mogelijk. Wat er in Frankrijk is gebeurd, heeft geleid tot een volledige ineenstorting van de houtmarkt. Maar los van deze conjuncturele factor moet men ervan uitgaan dat bosbouw in Vlaanderen niet winstgevend is.

Uw derde vraag gaat over de spontane bebossing, en over wat men onder een bos verstaat. Die discussie is al zeer oud. Vooraf wil ik even verwijzen naar artikel 3 van het bosdecreet. Ook oppervlakten waarop geen bos staat, maar die nodig zijn voor het bosbehoud en het bosbedrijf, worden gerekend tot de beboste oppervlakten. Dat is een eerste probleem. Als men de bestemming van die terreinen wijzigt, moet men daarvoor immers een compensatieregeling uitwerken, zelfs voor terreinen waarop niet één boom staat. Dat leidt in de praktijk tot problemen. Als in uitvoering van een bosbeheersplan een kaalslag is georganiseerd, dan moet een bestemmingswijziging gepaard gaan met een compenserende bebossing of met het betalen van een vergoeding.

Uw zorg over de spontane bebossing is terecht. Mensen die een bestemmingswijziging in het verschiep hebben, zullen proberen om spontane zaailingen te verwijderen. De administratie had dat voorzien. Daarom had het ontwerp van het uitvoeringsbesluit van de vorige regering een uitzondering bepaald voor de zogenaamd recent beboste terreinen. Voor dat soort van terreinen wilde men een compensatie van één tiende van het normale bedrag uittrekken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat dit niet kan, omdat dit niet in de bepalingen van het decreet zelf is opgenomen. Ik ben me ervan bewust dat deze regeling natuurlijke

bebossingen zal bemoeilijken en zelfs vernietigen. Ik ben daar dus niet gelukkig mee.

Wie oordeelt er, bij de afhandeling van bouwvergunningaanvragen, over wat een bos is ? De instanties die de bouwvergunningen afleveren, oordelen zelf of er sprake is van ontbossing. Ze mogen zich daarbij enkel steunen op de definitie van een bos zoals die is opgenomen in artikel 3 van het bosdecreet. In geval van twijfel kunnen deze instanties advies vragen aan de afdeling Bos en Groen van Aminal. Dat laatste gebeurt trouwens regelmatig. De afdeling Bos en Groen werkt op dit ogenblik, samen met de afdeling Juridische Dienstverlening, aan een nota met bijkomende uitleg over de interpretatie van de begrippen bos en ontbossing. Deze nota zal zo spoedig mogelijk worden overgemaakt aan de bevoegde instanties. De vragen komen trouwens niet enkel van de afdeling Ruimtelijke Ordening ; ook de Vereniging van Notarissen vraagt duidelijkheid over deze definities.

Men kan hier uitsluitel over geven door de actualisatie van de kartering van de bossen in Vlaanderen zodat via een GIS-systeem zeer duidelijk, snel en tot op het perceelsniveau kan worden ingevoerd wat als bos wordt beschouwd en wat niet. Deze gegevens zullen binnen een aantal maanden ter beschikking zijn. Bij twijfelgevallen zal men op het terrein controles moeten uitvoeren.

Na de antwoorden op uw specifieke vragen, wens ik ook een algemene bedenking te maken. We zijn er niet zeker van dat de gemeenten weten dat het om een ontradingsmaatregel gaat. Oorspronkelijk was er een absoluut en vrij waterdicht moratorium op ontbossing. Vanuit politiek oogpunt vond men dit niet langer houdbaar. Vooral in Limburg en de Kempen vond men de regeling veel te rigide. Ze wilden de mogelijkheid hebben te ontbossen om bepaalde zaken te realiseren. Men is op die vraag ingegaan. Er werd echter een ontradingsmechanisme aan gekoppeld. Ik stel nu vast dat de gemeenten erg tegen die ontrading gekant zijn omdat ze zich gediscrimineerd voelen.

De bedoeling moet zijn om zoveel mogelijk de ontbossing te vermijden. Ik ga ermee akkoord dat men nog een aantal verfijningen kan aanbrengen. Door wat in het decreet staat, is dit echter niet mogelijk. We hebben wel afgesproken dat we de zaak over een jaar zullen evalueren. Uiteindelijk ligt de bal dan in het kamp van de decreetgever of van de minister. Men moet dan nagaan of een eventuele bijsturing van het decreet al dan niet nodig is. Voor mij gaat het echter nog steeds om een ontrading.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik dank de minister voor haar antwoord. Veel jonge mensen hebben problemen met de natuurlijke aanwassen. Een klein perceel blijft vaak enkele jaren liggen. Als ze na een verloop van tijd genoeg hebben gespaard om te bouwen, blijkt er een nieuw decreet met een uitvoeringsbesluit te bestaan. Dit heeft tot gevolg dat men vaak 100.000 tot 150.000 frank extra moet uittrekken.

Mevrouw de minister, in uw antwoord zegt u dat u vóór differentiatie bent. Daarvoor moet echter een juridische basis terug te vinden zijn in het decreet. Men moet inderdaad overwegen om een ontwerp of voorstel van decreet in te dienen.

U hebt nog geen antwoord gegeven of u enig zicht hebt op de lopende vernietigingsprocedure.

Minister Vera Dua : Dat is nieuw voor mij. Wie heeft de procedure aangespannen ?

Mevrouw Veerle Heeren : Dat weet ik ook niet.

Minister Vera Dua : Indien u dat wenst, wil ik me daarover informeren. Ik veronderstel dat dit door een gemeente is gedaan.

Mevrouw Veerle Heeren : Tijdens de vorige zittingsperiode heeft minister Stevaert op een vraag om uitleg van de heer Malcorps geantwoord dat het kappen van enkele bomen geen ontbossing is.

De heer Johan Malcorps : Dat ging wel over een concreet dossier, met name Kapellen.

Minister Vera Dua : Dit concreet dossier vormde de aanleiding om na te gaan of er wijzigingen moesten worden doorgevoerd. Een aantal parlementsleden hebben toen het initiatief genomen om uit die impasse te geraken door het indienen van een amendement.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik was toen geen lid van die commissie en nu ook niet. Tijdens het opzoekingswerk voor dit dossier stuitte ik op die vraag om uitleg. Ik was zeer verbaasd toen ik dit las.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.44 uur.*
